Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

Η ΠΡΟΔΟΜΕΝΗ ΦΙΛΗ ΤΟΥ ΒΟΥΛΕΥΤΟΥ

(Ἀπὸ τὸ βιβλίο τῶν «Ἀναμνήσεων» ἑνὸς θηλυκοῦ ἰδιωτικοῦ ντέτεκτιβ, τῆς διδος ΖΑΝΙΝ ΜΠΑΣΤΙΕΝ)

Ἡ πελατεία μας ἀποτελεῖται ἀπὸ κάθε εἶδους ἀνθρώπους. "Ὀχι μονάχα οἱ μικροαστοι μᾶς ζητᾶ ε τις ὑπηρεσίες μας, μὰ βλέπουμε νὰ περεαύνουν στὰ γραφεῖα μας τιτλοῦχοι, πρωσσικ τηγες, γιωσιοι βουλευταὶ κλπ. Σχετικῶς μὲ τ ὺς τελευταιους, θυμοῦμαι μιὰ περιπετειά μου πολὺ περιεργη.

Μετοξὺ τῶν μελῶν τοῦ Γαλλικοῦ Κοινοβουλίου εἶνε κι' ἕνας βουλευτής, ὁ ὁποῖος ἐχρηματίσε καὶ ὑπουργὸς καὶ τον ὁποίου οἱ ἀ ορεύσεις προκαλοῦν παντα μεγάλη ἐ τυπωσι. Θὰ σᾶς τὸν ἀναφέρω ἐδῶ μὲ τὸ μι ρόιου ὄνομα κ. Οὐμπέρ.

Ὁ κ. Οὐμπὲρ ἦρθε μιὰ μέρα στὰ γραφεῖα μας καὶ εἶπε στο διευθυντή μας ὅτι ἐπρόκειτο νὰ παντρευτῆ.

— Παντρειομαι μιὰ χήρα, πολὺ πλουσία, τοῦ ἐξήγησε. Στὴν ἡλικία μου ὅ αν παντρεύεσαι κανεὶς τὰ πενῆντα, μόνο τέτοιο γάμο μπορεῖ νὰ κάνη. Μὰ δυστυχῶς ἔχω ἕνα ἐρωτικο δεσμὸ κι' ἡ ἐρωμένη μου, ἄμα μάθη πῶς παντρειομαι, δὲν ἔερω κι' ἐγὼ τί εἶνε ἱκανὴ νὰ κάνη. Μοῦ τῶχει πῆ χίλιες φορές, πῶς, ἂν τὴν ἐγκαταλείψω, θὰ μὲ σκοτώση! Καὶ εἶνε γυναῖκα ποὺ κρατάει τὸ λόγο της.

»Τῆς ἔχω κρύψει ὡς τώρα ὅτι πρόκειται νὰ παντρευτῶ. Μὰ ὁ γάμος ἐν ς βουλευτοῦ δὲν μπορεῖ νὰ μείνη μυστικός. "Ολες ἡ ἐφημερίδες θὰ γράψουν γι' αὐτόν.. Τί νὰ κάνω; Νὰ εἰδοποιήσω τὴν ἀστυνομία; Πολλοὶ τὸ κάνουν αὐτο καὶ παντρεύονισι ὐτὸ τὴν προσοχεία ἀστυνόμων καὶ χουφιλάκων. Συγχρόνως, γιὰ μεγαλύτερη ἀσφάλειι, ἡ ἐνωμένες τους συλλαμβάνονται μὲ μιὰ ὁποιαδήποτε πρόφασι καὶ περνᾶνε μιὰ νύχτα στὸ Τμῆμα.

»Μο ἂν τ ο κάνω αὐτό, ἂν ἀπευθυνθῶ δηλαδὴ στὴν ἐπίσημη ἀστυνομία καὶ τῆς ζη ήσω νὰ μὲ προστατεύση κατὰ τὴ διαρκεια τοῦ γάμου μου ἀπὸ κάθε δολοφονικὴ ἀπόπειρα τῆς ἐρωμένης μου, θὰ γίνω τὴν ἄλλη μέρα ὁ περίγελως τοῦ Παρισιοῦ. Καταφεύγω, λοιπόν, σὲ σᾶς καὶ στὴ φαντασία σος γιὰ νὰ μὲ βοήθετε μὲ τὸν καλύτερο δυνατὸ τρόπο ἀπο τή δύσκολη θεσι μου. Θα ξαναγυρίσω σὲ δυο μέρες γιὰ ν' ἀκουσω τὶς προτάσεις σας...

"Οταν ὁ κ. Οὐμπὲρ ἔφυγε, ὁ διευθυντὴς μὲ κάλεσε στὸ γραφεῖο του. Μοῦ ἐξιθεσε τὴν κατάστασι καὶ σφίγγοντας τὸ κεφάλι μου μὲ τὰ χέρια του, μὲ τὸ μετωπό του βαθειὰ αὐλακωμένο, μοῦ εἶπε:

— Πρέπει νὰ βροῦμε κάτι... Μὰ τί; Σκεφθῆτε καὶ σεῖς σχετικῶς κι' ἐ ᾶτε νὰ μὲ ξυπνᾶτε αὔριο.

Τὴν ἑπομένη ἐπροτεινα στο διευθυντή μου διάφορα συνηθισμένα σχέδια, ὅπως π. χ νὰ πληρώσουμε τὴν ἐρωμένη τοῦ βουλευτοῦ, γιὰ νὰ καθήση ἡσυχη κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ γάμου του.

— Οὔτε πρέπει νὰ συλλογιζόμαστε τέτοια πράγματα, μοῦ ἐτόνισε. Αὐτὴ ἡ γυναῖκα, ὅ ως ἔμαθα, εἶνε θηρίο.. Θὰ θελήση νὰ σκοιώση τὸ βουλευτὴ καὶ θὰ δημιουργήση σκάνδαλο.

Σκεφθήκαμε, σκεφθήκαμε, μὰ δὲν μπορέσαμε νὰ βροῦμε τίποτε. Εὐτυχῶς μᾶς βοήθησε ὁ ἴδιος ὁ κ. Οὐμπέρ, γιατὶ οἱ πελάτες μας ἔχουν καμμιὰ φορὰ πρώτης τάξεως ἐμπνεύσεις.

Πράγματι, ὁ κ. Οὐμπὲρ ξανάρθε στὸ γραφεῖο, μᾶς ἀνακοίνωσε αὐτὸς ἕνα δικό του σχέδιο, σύμφωνα μὲ τὸ ὁποῖο ἔπρεπε νὰ δρασουμε.

Σ' αὐτὸ τὸ τολμη ο σχέδιο θὰ ἔπαιζα ἐγὼ τὸν πρωτεύοντα ρόλο. Ρίψοκινδύνευνα νὰ ὑποστῶ ὅλες τις συνέπειες τῆς ὀργῆς τῆς ἐγκαταλελειμμένης ἐρωμένης, μὰ στὴ δουλειά μας, ποτὲ τὰ πράγματα δὲν εἶνε ρόδινα.

Τὴν ἡμέρα, λοιπόν, τοῦ γάμου, μιὰ ὥρα πρὶν ὁ κ. Οὐμπὲρ μὲ τὴ γαμήλιο πομπὴ παη στὸ δημαρχεῖο, χτυποῦσα τὴν πόρτα τοῦ μικροῦ διαμερίσματος, στὸ ὁποῖο καθόταν ἡ ἐρωμένη του.

Τὴ βρῆκα τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ ἑτοιμαζόταν νὰ βγῆ ἔξω, γιὰ νὰ πάη νὰ συναντήση τὸν ἄτιστο στὸ δημαρχεῖο, γιατὶ εἶχε διαβάσει τὸ ἴδιο πρωὶ τὴν ἀγγελία τοῦ γάμου στὶς ἐφημερίδες.

Φορεῦσε τὸ καπέλλο της καὶ κρατοῦσε τὴν τσάντα της, μέσα στὴν ὁποία, ὅπως ἐξακρίβωσα κατόπιν, ὑπῆρχε τὸ μικρὸ περίστροφο, μὲ τὸ ὁποῖο σκόπευε νὰ σκοτώση τὸν κ. Οὐμπέρ.

Μὲ δέχτηκε ψυχρά, σὰν ἐπισκέπτη ποὺ πάει σ' ἀκατάλληλη ὥρα. Μὰ ἐγὼ δὲν τὸ ἔχασα καί, χωρὶς περιττοὺς προλόγους, τῆς φώναξα:

— Κυρία, ὁ κ. Οὐμπὲρ μᾶς ἀπατᾶ!... Πρόκειται νὰ παντρευτῆ.. Παντρεύεται!...

Αὐτὰ τὰ λόγια τὴν ἔκαναν νὰ τὰ χάσῃ.

— Μὰ ποια εἶστε; μὲ ρωτησε μὲ περιέργεια.

— Ἡ δεύτερη ἐρωμένη του, τῆς ἀπάντησα.

— Ἀ! Ἡ δεύτερη! φώναξε ἐκείνη. Ὥστε μὲ ἀπατοῦσε καὶ μὲ σᾶς;

— Σᾶς ὁρκιζομαι, κυρία, ὅτι ὡς χθὲς ἀκόμα ἀγνοοῦσα τὴν ὕπαρξί σας. Ἕνα γεγονός, ἐντελῶς τυχαῖο, μ' ἔκανε νὰ μάθω πῶς εἶμαι ἀνίζηλος σας. Μὰ τί σημασια ἔχει τὸ παρελθόν... Νὰ ποὺ τώρα εἶμαστε κι' οἱ δυὸ ἑνωμένες, γιατὶ ὁ ἄθλιος μᾶς ἀπάτησε καὶ τὶς δυὸ!..

— Ἔτσι θὰ μπορέσουμε νὰ ἐκδικηθοῦμε καλύτερα! φώναξε ἐκείνη.

Δεν ἤξευν καθόλου δυσαρεσημένη ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀρχή: "Ενας δεσμός γερος, ὁ δισμὸς τοῦ μισους, μ' ἔνωνε τωρα μ' αὐτὴ τὴ γυναῖκα.

Ἡ δεσποινὶς Λουσί—ἔτσι ἔλεγαν τὴν ἐρωμένη τοῦ βουλευτοῦ—ἀφοῦ ἀποκάλεσε τον ἄπιστο μὲ ὅλα τὰ ὀνόματα τῶν τετραπόδων, μὲ ρώτησε:

— Εἶσιτε, λοιπόν, ἀποφασισμένη νὰ ἐκδικηθῆτε!...

Τῆς ὀρκίσηκα ὅτι μονάχα ἄμα θὰ ἤβρεια τὸ βουλευτὴ σωριασμένο κάτω, μὲ μιὰ σφαῖρα στὴν καρδιά, θὰ ἠσθανθα τὸν ἑαυτό μου ἱκανοποιημένο.

— Τότε, ἂς βιαστοῦμε! μοῦ εἶπε. Θὰ βρίσκονται, τώρα στὸ Δημαρχεῖο καὶ σὲ λίγες στιγμὲς θὰ βγοῦν ἀ' αὐτό Πᾶμε νὰ τοὺς ὑποβάλουμε τὰ συγχαρη ἡριά μας!.. Θὰ γελάσῃ καλύτερα ὁποιος θὰ γελάσῃ τελευταῖος. Ἀλήθεια ἔχετε περίστροφο μαζί σας;

— Ἐδῶ εἶνε! τῆς ἀπάντησα χτυπώντας τὴ τσάντα μου.

"Εκανε κι' αὐτὴ τὴν ἴδια κίνησι καὶ εἶπε:

— Καὶ τὸ δικό μου ἐδῶ εἶνε! Πᾶμε... Θὰ συναγωνιστοῦμε στὴ σκοποβολὴ κι' ὁποια τον πετύχη!..

"Οταν βρεθήκαμε ἔξω, μπήκαμε σ' ἕνα ταξί. Μὰ δὲν εἴχαμε προχωρήσει οὔτε τριακοσια μέτρα, ὅταν ἔξαφνα ἔβγαλα μιὰ κραυγή.

— Τί ἔχετε; μὲ ρώτησε ἀνήσυχη ἡ Λουσί.

— Εἶμαι ἄρρωστη, πολὺ ἄρρωστη! τῆς ἀπάντησα καὶ φέροντας τὸ χέρι μου στὴν καρδιά μου, ἐπρόσθεσα:

— Ἔχω ἕναν πόνο ἐδῶ... Ἂς σταθοῦμε, γιατὶ ἀλλοιῶς θὰ πεθάνω μέσα σ' αὐτὸ τὸ ἀμάξι.

Ἐκείνη φώναξε στο σωφὲρ καὶ τὸ ταξὶ σταμάτησε. Στενάζοντας, πλήρωσα τὴ κούρσα καὶ εἶπα:

— Γιὰ ὁρα! Ἂς μποῦμε σ' ἕνα καφενεῖο... Ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ ἕνα το ωτικό.

Μήκαμε μέσ' ἕνα μπὰρ κ' ἡ Λουσί, τρομαγμένη, τσακιζόταν νὰ μὲ περιποιηθῆ καὶ ξανάλεγε ὁλόενα.

— Μικρούλα μου, φτωχή ου μικρούλα, τί ἔχετε;

Σὲ λίγο ὁ μπάρμαπαν μοῦ ἔφερε ἕνα τονωτικό.

Κύ τεξα τὴ Λουσὶ καὶ τῆς εἶπα:

— Μὰ καὶ σεῖς εἶστε χλωμή... Δὲν παίρνετε ἀπ' τὸ ἴδιο; θὰ σᾶς κάνη καλό...

Ἐκείνη δὲν ἀρνήθηκε καὶ τσουγκρίσαμε τὰ ποτήρια μας. Ἀφοῦ ἄδειασα τὸ ποτῆρι μου, εἶπα.

— Πραγματικὰ μοῦ ἔκανε καλό Γκρογκόν, τὰ ἴδια!

Ἡ στιγμὴ νὰ δρασω εἶχε φτάσει. Ἐτσφελουμένη μιᾶς ἀπροσεξίας τῆς Λουσί, ἔρριξα μέσ' στὸ ποτῆρι της μερικὲς σταγόνες ἀπὸ κάποιο δυνατὸ νευροκωτικό.

Τὸ ἀποτέλεσμα ὑπῆρξε κεραυνοβόλο: Ἀφοῦ γιὰ μερικὲς στιγμὲς ἡ Λουσὶ προτάθηκε, ἀνοιγοκλείνοντας τὰ μάτια της, ν' ἀντισταθῆ μὲ ὅλες της τὶς δυνάμεις ἐναντίον τῆς νάρκης ποὺ τὴν κυρίευε, σωριάστηκε ἀπάνω μου.

Τὴν μετέφερα σ' ἕνα ἰδιαίτερο τοῦ μπάρ, τὴν ἔπλωσα σ' ἕνα ντιβάνι καὶ κάθησα κοντά της, ἐπιβλέποντάς την ὅλη τὴν ἡμερα.

Ἴσως μερικοὶ θὰ μ' ἐπικρίνουν για τὴν ἐνέργειά μου αὐτή... Μὰ ἂς συλλογιστοῦν τί μποροῦσε νὰ, συμβῆ.

"Οταν ἡ Λουσὶ ξύπνησε, ὁ κ. Οὐμπὲρ καὶ ἡ σύζυγός του εἶχαν φύγει πειὰ γιὰ τὸ γαμήλιο ταξεῖδι τους στὴν Κυανὴ Ἀκτή.

Τὰ κατάλαβε ὅλα, καθὼς καὶ τὸ ρόλο ποὺ ἔπαιξα, καὶ κυρεύθηκε ἀπὸ τραγματικὴ μανία ἐναντίον μου. Εὐτυχῶς εἶχα φροντίσει προηγουμένως καὶ εἶχα ἀδειάσει τὸ μικρὸ της περίστροφο.

Καὶ ὁ καιρός, ποὺ τὰ σβύνει ὅλα, ἔσβησε καὶ τὸ μῖσος τῆς Λουσὶ κατὰ τοῦ κ. Οὐμπέρ. Εἶμαι σήμερα ἡ πιὸ καλή της φίλη γιατὶ κατάλαβε ὅτι, ἐπιδιώκοντάς της νὰ σκοτώση τὸν ἄτιστο, τῆς πρόσφερα μιὰ μεγάλη ὑπηρεσία.

Τὴν ἔπλωσα σ' ἕνα ντιβανι...